

A MAGYAR CSAPAT A SZEGEDI VILÁGVERSENYEN ÖT ARANNYAL, NÉGY EZÜSTTEL ÉS HÁROM BRONZZAL ZÁRT

Kajak-kenu-vb: minden jó, ha a vége jó

FOTÓ: SOMOGYI BOTOND

A szegedi Maty-éren 1998 óta immár negyedik alkalommal rendeztek kajakkenyu-világ bajnokságot. Az olimpiai kvalifikációs versenyen a magyar csapat a korábbi vb-khez képest felemásan szerepelt, a megszerzett olimpiai kvóták viszont bizakodásra adhatnak okot. A Maty-éri eseményről riportban számolunk be.

→ SOMOGYI BOTOND

Többször is elhangzott, hogy a vízilabdások Mekkája a Margit-szigeti Hajós Alfréd uszoda. Két évvel ezelőtt én is tapasztaltam, hiszen a pólódöntőbe jutott férfi csapat nem akart átmenni a sokkal nagyobb, több férőhelyes Duna Arénába. Inkább „hazai környezetben” akart játszani úgy, hogy még a villanyoszlopról is lógtak az emberek.

Valami ilyesmi lehet a kajakkenusok életében a szegedi Maty-ér, ahol múlt héten immár a negyedik alkalommal rendeztek – ezúttal ráadásul olimpiai kvalifikációs – világbajnokságot. Ahogy a budapesti vizes vb-t – lelkes magyar szurkolóként –, úgy ezt sem hagyhattam ki. Nagy örömmre szolgálta, hogy a szervező stáb jelezte, a tavasszal benyújtott akkreditációs kéresem elfogadta. A szerdai és csütörtöki előfutamokat, középdöntőket és paradöntőket kihagytam, csak a pénteki döntőkre érkeztem a helyszínre. Az előzetes leírás alapján a Pest felőli autópályáról letérve Szegednél könnyen eligazodtam, utána már kissé nehezebb volt. Ezúttal is tapasztaltam: a hasonló eseményeken önkéntes munkát vállalók csupán a saját területükön boldogulnak. Nehogy megkérdezd a parkolóban szolgálatot teljesítőt, hogy merre van a médiaközpont, biztos nem tud rá válaszolni. Mint ahogy a médiaközpontban sem tudják, hogy az akkreditációs kártyával a biztonsági őrök beengednek-e a lelátókra a szurkolók közé.

A döntő futamok előtt egy órával érkeztem meg a Maty-érre. Szeged környékén nem sok minden jelezte, hogy világbajnokságot rendeznek a szomszédban. A nagy síkságon kialakított szurkolói parkolóban csak elvétve akadt egy-egy személygépkocsi. Valószínű, sokan inkább a városból közlekedő autóbuszokat választották: azok ugyanis Szeged központjából menetrendszerűen szállították az érdeklődőket a néhány kilométerre levő olimpiai központba.

Vagyis a szurkolók jelentős része a pénteki döntőkön elsősorban a helyiekből állt. Pedig igazán lett volna mit nézni, hiszen mindjárt az első döntőben a magyar csapat bronzérmet szerzett a női kajak 200 m páros versenyében (Lucz Anna és Kiss Blanka). És a nap további részében még egy

Aranyos lányok. Vasárnap a női kajak négyes örvendeztette meg a Maty-érre kilátogató szurkolókat

ezüst éremnek (Hajdú Jonátán, Fekete Ádám, férfi kenu kettes 500 m), valamint egy aranyat is lehetett örülni (Hagymási Réka, Medveczky Erika, kajak 1000 m).

Két arany szombaton

Másnap, a szombati döntőkre már valamivel többen voltak kíváncsiak, de a szakemberek szerint mintegy ezer-kétezer emberrel mégis kevesebben látogattak ki a Maty-érre annak következtében, hogy a női kajak kettest egy mű-

→ **A várakozásoktól, legalábbis részemről, a harmadik nap is – a szombatihoz hasonlóan – némiképp elmaradt, hiszen a remélt aranyesőből nem sok lett a sprintszámokban.**

hiba miatt kizárták a döntőből. A középdöntő után ugyanis a nyertes magyar hajó a megengedettnél 80 dekával könnyebb volt. Így a Kárász Anna–Kozák Danuta páros – amelytől mindenki aranyérmet várt – nem indulhatott. Márpedig Kárász Anna egész évben csak erre az egy számra készült, helyi versenyzőként pedig ő volt a vb arca a városban, valószínűleg egész Szeged neki szorított – volna. Ettől függetlenül az aranytermés szombaton is garantált volt, hiszen Kopasz Bálint és Csipes Tamara nem talált legyőzőre. Kopasz első helyére különben a sportágban 22 évet kellett várni.

A vasárnapi futamok előtt már más volt a helyzet: alig tértem le az autópályáról, máris dugóba kerültem. Szeged felől állandóan hömpölygött az autóáradat, egyes kocsik fellobogózva érkeztek, a parkolók folyamatosan teltek meg, csak lépésben lehetett haladni. A lelátók környékén is más volt a hangulat. Mintha sokan csak a va-

sárnapi futamokat tartották volna fontosnak.

„Ma a szurkolók 6500-an lehetnek a kilencezer férőhelyes lelátókon. Az öt nap alatt mintegy 20 ezren látogattak ki, s ez nagyjából megfelel az előzetes elvárásoknak” – összegez Balogh Péter sajtófőnök, aki kérdésemre arról tájékoztat, hogy 260 sajtós kért akkreditációt, ehhez jön még a közvetítések biztosító tévések százfős stábjá. Érdeklődésemre Balogh Péter azt is elmondja, hogy külföldieknek elővetelben 700-800 jegyet adtak el, Erdélyből pedig alig két vagy három újságíró érdeklődött az esemény iránt.

A döntő futamok előtt egy idősebb, piros-fehér-zöldbe öltözött házaspárt szólított meg a lelátón. „Már a negyedik vb-n veszünk részt szurkolóként, imádjuk a sportot” – mondják, s nemsokára kiderül, hogy a 68 éves, Miskolcra érkezett Gönczi Bálint 33 évig kajakozott, utána pedig edzőként dolgozott a sportágban.

Visszasétálok a lelátók mögé, folyamatosan érkeznek a szurkolók, egy középkorú férjcsaládjával siet elfoglalni a helyét: háromszínű

MAGYAR ÉRMEK A SZEGEDI VILÁGBAJNOKSÁGOKON			
évszám	arany	ezüst	bronz
1998	7	5	5
2006	12	2	4
2011	1	6	1
2019	5	4	3

zászlók, evezőlapát a kézben. „Békesből érkezünk. Elsősorban azt szeretnénk, hogy minél több kvótát szerezzünk, kár hogy szembe-szél fúj, ez nem igazán kedvező” – mondja a családfő. Közben kíváncsi leszek, ki lehet az, aki ilyen visszafogottan, szakszerűen nyilatkozik. „Kovács Gábor vagyok, a férfi kajak négyesben ülő Tótka Sándor edzője” – mutatkozik be. Én pedig kicsit elmosolyodok magamban, hogy íme, milyen népszerű is ez a sport Magyarországon, találmomra megszólítok két személyt: hát mindkettő profi kajakos.

Persze találkozom másokkal is: egy Baranyából érkezett fiatalabb házaspárral, ők először járnak kajakkenyu világbajnokságon. Odébb egy 6-8 fős fiatalokból álló csoportot szólított meg. Tiszaujvárosból érkeztek, már szombat óta kint vannak a versenyeken, és termé-

→ Hüttner Csaba hiányérzete

„Büszke vagyok, hogy a magyar csapat az olimpiai számokban két arany-, egy ezüst- és egy bronzérmet szerzett, s ezzel ebben az összevetésben a legeredményesebb nemzet lett. Ez jó eredmény lenne még akár az olimpián is, de ebben a magyar csapatban ennél több van – kezdte értékelését a szövetségi kapitány. – A kvóták számával kapcsolatosan maradt bennem hiányérzet, mert egyet az ötszáz méteren versenyző női kajak páros kizárásával elvesztettünk, de biztos vagyok abban, hogy ezt az európai pótkvalifikációs versenyen meg fogjuk szerezni. A legfontosabb célt azonban teljesítettük: a férfi és a női kajak négyesünk is megszerezte a kvótákat, emellett szinte valamennyi szakágban láthattunk extra teljesítményt is” – értékelt a verseny után Hüttner Csaba, a magyar kajakkenyu-válogatott szövetségi kapitánya.

szetesen sok aranyérmet várnak a vasárnapi döntők során. Mint ahogy egy fiatal anyuka is, aki karján ülő kisgyerekével igyekszik a helyére; a család tagjai szegediek, de tíz éve már Baján élnek, onnan érkeztek a vb-re, amelynek utolsó napján négy aranyat remélnek a magyar versenyzőktől. Éremet reméltek a kajak négyestől azok a spanyol fiatalok is, akik nemzeti zászlójukba burkolózva hangoskodtak az italtöltő körül. „Salamanca-ból érkezünk, Madridból Pestre repültünk, több napja vagyunk itt. Ma a négyestől remélünk jó eredményt” – mondják tört angolsággal. Amint utóbb kiderült, igazuk is lett: a spanyol férfi kajak négyes ezüstérmet szerzett.

Dobogón az éremtáblázaton

Ami pedig minket illet: a várakozásoktól, legalábbis részemről, a harmadik nap is – a szombatihoz hasonlóan – némiképp elmaradt, hiszen a remélt aranyesőből nem sok vált valóra a sprintszámokban. A Takács Kincső–Balla Virág kenu kettes két távon is ezüstérmet szerzett a kínaiak mögött. Ez utóbbiak a semmiből robbantak be a világ élvonalába, eddig sehol semmilyen érmet nem nyertek még – legalábbis a Wikipédia szerint. Nem csoda, hogy több szurkoló is – látva a két hölgyet – nemi vizsgálatot emlegetett. Bronzból sem maradtunk hoppon: a Balaska–Apagyi kajak kettes 200 m-en harmadikként futott be, az ötszörös olimpiai bajnok Kozák Danuta pedig meglepetésre szintén harmadik lett. A koronát azonban a női négyes tette fel a napra: Csipes Tamaraék elmentmondást nem tűrően futottak be elsőnek a célba.

A sprintszámokban megrendezett futamok után a díjkiosztáson még jelen volt a tömeg, utána azonban oszlani kezdett, a lelátókon szinte alig maradt szurkoló. Pedig lett volna mit nézni: az 5 km-es távon a kajakos Bodonyi Dóra aranyérmet, a kenus Adolf Balázs pedig ezüstérmet szerzett. Ezzel az éremtáblázaton a magyar csapat (5-4-3) harmadik lett, a pontversenyben pedig első.

A szegedi Maty-éren húsz év alatt immár negyedik alkalommal rendeztek világbajnokságot köszönhetően többek között annak, hogy a szervezés, mint általában, kifogástalan volt. Hüttner Csaba szövetségi kapitány előzetes elvárásait nagyjából teljesítette a csapat, hiszen a 12 olimpiai kvótát megszerezte. Szurkolóként én mégis kissé csalódottan távoztam Szegedről, hiszen korábban hozzászóltunk ahhoz, hogy ha egy futamban magyar hajó áll a rajthoz, akkor az éremeséllyel indul. De természetesen a cél szentesíti az eszközt: e kvalifikációs világbajnokságon nem is annyira az érem száma, mint inkább a kvóták megszerzése volt a cél. S ha jövőre Tokióban például 3 arannyal, két ezüsttel és két bronzal végzünk, akkor azt mondhatjuk: minden jó, ha a vége jó.